

OBRZUCIĆ SIĘ (5) *vb pf*

Zawsze się.

o jasne.

inf obrzucić się (4). ◇ *fut 3 pl* obrzucą się (1). ◇ [*praet 3 sg m* obrzucił się. ◇ *part praet act* obrzuciwszy się.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII (z Cn) – XVIII w.

1. *Zaatakować, napaść; adire, incurrere, reprehendere* *Mącz* (5) : [[*Simeon*] obrzuciwszy się pobrał włłytki skárby y máiętności w mieściech Edomfkich *FlawHist* 71.]

obrzucić się na kogo (1): zwierzęta poczną vciekać przelęknąwszy się [...] aże się bieganiem fpraczią, także oni [*czeladź cara tatarskiego*] z wielkim krzykiem na nie się obrzuczą [*tunc irruentibus thartaris cum clamore occiduntur*] y pobiją *MiechGlab* 24.

2. *Oburzyć się, rozgniewać, złajać [na kogo]* (4) : *Duris verbis aliquem adire* Obrzucić się ná kogo. *Mącz* 104c.

Zwroty: »obrzucić się z gniewem« (1): *Animo infesto aliquem reprehendere*, Obrzucić się ná kogo s gniewem. *Mącz* [169]d.

»obrzucić się [tymi] słowy [, mówiąc]« (2): *In aliquem verbis incurrere*, Obrzucić się ná kogo słowy. *Mącz* 74c, 386a; [Dofwiadczył tego krol Arrágońfki *Alphonfus*/ gdy nań przy wieczery niektery wlfeteczny ftárzecz bez przelátanku dolegał/ aż krol tymi fye słowy obrzucić musiał. *LorichKosz* 20 (*Linde*); A gdy kniemu przyśfedeł prorok páński [...] wnetfie nań obrzucił mówiąc/ ázacię vltáwiono ráycą krolewskim? *FlawHist* 115].

Synonim: *oburzyć się*.

Formacje współrdzenne cf *RZUCIĆ*.